

дърва въ гората, кой знае кога ще си дойде. И ние мръзнемъ и все сухоежбина ядемъ. Не можемъ да си наготвимъ безъ дърва, я! — додала тя, сякашъ сама искала да повърва въ лъжата си, защото мжжътъ ѝ се тулѣлъ изъ двора, кждето имало цѣла купчина дърва, а изъ куминътъ весело бликалъ пушекъ.

Дѣдо Господъ поклатилъ тжжно глава и казалъ:

— Вземи тая тояга, съ която се подпирамъ, внеси я въ кжщи, та стъкни огънь. А азъ ще се отбия у други хора.

Дѣдо Господъ хвърлилъ тоягата си въ двора и отминалъ. Следъ малко жената я прибрала, но щомъ я внесла въ стаята, тоягата се превърнала на отровна змия, последната ухапала по крака злата жена, която веднага умрѣла. Когато следъ малко влѣзълъ мжжътъ ѝ, той заварилъ жена си умрѣла, а въ огнището видѣлъ, че пръщи тоягата на стареца...

Като отминалъ дома на злата жена, дѣдо Господъ похлопалъ на прозорчето на найкрайната кжща на селото. Щомъ той похлопалъ, една засмѣна жена го посрещнала, поканила го въ бедната стаичка и го нагостила съ каквото могла. Дѣдо Господъ похапналъ и благословилъ добрата жена и нейния домъ. На тръгване

той ѝ подарилъ праздната торбичка, която билъ премѣтналъ на грѣбъ.

Вечеръта, когато стопанинътъ на бедната кжща се прибралъ, жената му разказала, какъ е нагостила стареца.

— И отъ тогава, кой знае защо толкова ми е весело, все ми иде да пѣя. А ето що ни подари старецътъ.

И жената показала торбичката.

Мжжътъ я взелъ и погледналъ въ нея. На дъното ѝ блѣснала златна пара.

— Жълтица, истинска жълтица! — зарадвала се жената. Я дай и азъ да видя въ торбичката.